

„Доброволчеството-акт на солидарност в борбата с бедствията пожарите”

есе

В днешния забързан и стресиращ свят понякога забравяме ,че не само ние имаме проблеми ,а много често чуждите такива са дори по-сериозни и понякога дори стряскащи. Наистина понякога трябва да отворим прозореца на тъмната стаичка, изолираща ни от външния свят и предпазваща ни от проблемите му, за да видим ,че не сме единствените страдащи от жестокостта на битието.

Наистина ли трябва да приютим чужд човек или да му дадем от „безценните“ си парички изкарани с честен труд? Та какъв ни е той на нас! Какво ни интересува ,че му е съборена къщата от някоя безжалостна стихия и няма къде да изкара зимата! Това не ни засяга, нали? Това ако питате мен е едно от най-тъжните неща ,които можеш да чуеш на този свят.

В крайна сметка не мога да съдя никого. Ако трябва да се поставя в една от двете групи по-скоро съм от тези които се оплакват как никой не прави нищо или пък как никой не намери два часа свободно време да им помогне с конкретния проблем ,или пък дори как неможли да откъснат „залък хляб“ да им дадат и прочие и прочие. И все пак не прави нищо освен да си измисля оправдания. Типично за българския народ.

И ако се замислим никой няма вина. Кой ще определя кое е правилно и кое не? В крайна сметка това , че не помагаш не е нещо лошо ,по-скоро неутрално. Не си ти този внесъл болка в сърцето на пострадалия ,тоест не си ти виновния и не трябва да си гузен. А така ли е? Наистина ли си невинен или просто си изричаме поредните утешителни лъжи? Това вече е въпрос на гледна точка. В крайна сметка ще даде ли едно животно тежко получената си храна на друго такова само защото то няма в момента? Природата е жестока , а успоредно на нея и живота като цяло. За жалост на много места по света в това число и нашето отечество гладът и мизерията са ни калили до такава степен ,че очакваш най-лошото от най-ближния ,камули да очакваш нещо хубаво от човек ,който не познаваш. Лично аз съм бил мамен, наричан неприлично и дори гонен с метални тръби и ножове. За жалост това е ежедневие. То ни е научило ,че ако се затворим в тази „тъмна стаичка“ никой няма да ни нарани и няма нужда да споделяме чувства или да показваме съпричастност. Това е причината ,защо повечето от нас не помагат на изстрадалия без значение да ли е от другия край на България или твой съсед. Отношението е едно и също –както кукувица към нейните малките. Без да и „пука“ много.

Наистина ми се иска да бъдем по-единни. Да бъдем глутница ,а не вълци единаци. Вярвам ,че можем да се научим да си помагаме не само в бедствия и аварии ,но и като цяло ,макар ,че тази надежда се изтъква с всеки изминат жесток ден.

М. Д., 15 г.

град Сливен, ПГИ „Професор доктор Димитър Табаков", 8А клас